

טרייש בכר ניסים

268821

בן סולטנה ויצחק (זקי)

נולד ב- אי מרחשוון תרצ"ה 10.10.1934

התגייס לצה"ל בינואר 1953

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- אי ניסן תשי"ד 4.4.1954

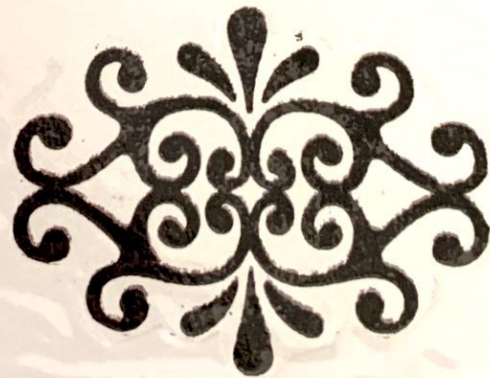
בעת מילוי תפקידו.

בבר, נסים

בן יצחק (דק) וסולטנה. נולד ביום א'
במרחשון תרצ"ה (10.10.1934) בעיר בורגיס
שבבולגריה. למד בבית-ספר יסודי בעיר-
מולדתו. עלה לארץ בשנת 1948. גויס לצה"ל
בינואר 1953. נפל בשעת מילוני תפקידו
ביום א' בניסן תשי"ד (4.4.1954) והובא
למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי
בקרית-שאול.

חטיבת גולני באימון ובשגרה

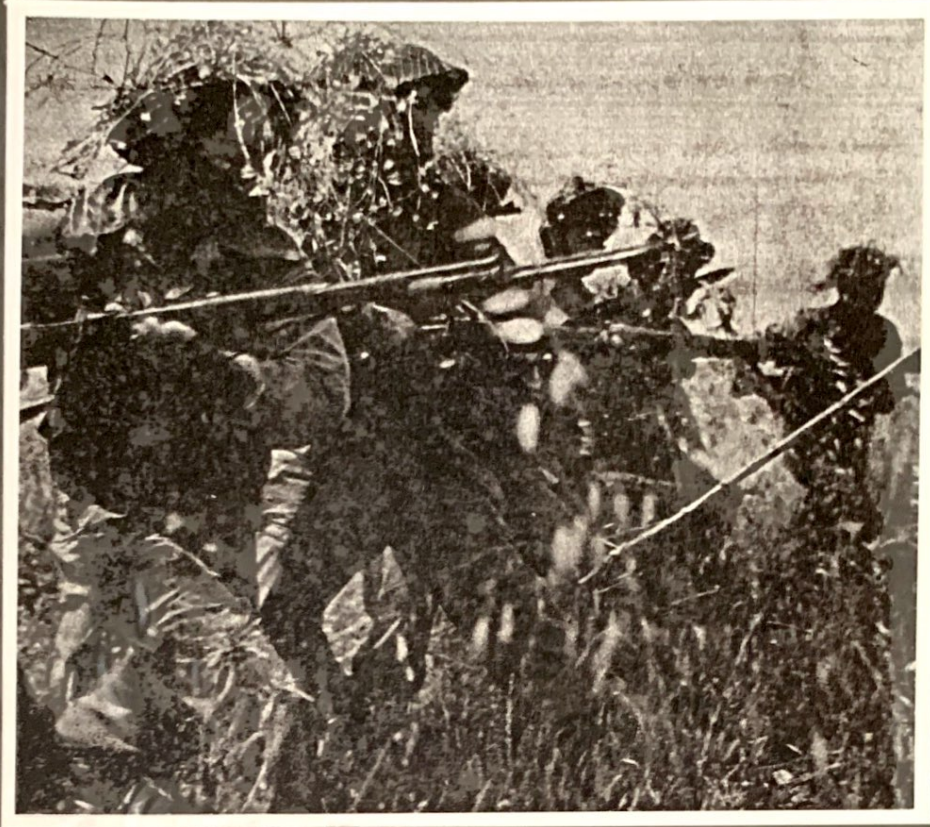
ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא "דרך הקרבות של החטיבה"; עשרות אתרי-קרב, מאות פעולות ומבצעים זאלף ומאח חללים; הם עדות נאמנה ומכאיבה למורשת-הקרב, לחיסטוריה הצבאית, לפעילות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מבין רבבות יוצאי החטיבה, הזוכרים בנוסטלגיה ובאחבה את תקופת שרותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה כל תקופת שרותם היתה ב"אימון ובישיגרה". לאלו שבסבב שנתי קבוע היו "עולים לקור" "יורדים לאימון", יוצאים ל"רגילה" ל"נופש" ול"תעסוקה"; לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיזו חדירה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שרותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש...

רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; בימי תש"ח, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים; במלחמת ההתשה ובמרדפים, במבצע ליטאני או של"ג במלחמת לבנון או ב"שטחים"; אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים; על סיור-בוקר, וזה"סיור האלים", על התצפית והמארב, על נווטה-הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחווה, ותחושת ההשתייכות והגאווה, בפלוגה, בגדוד, ובחטיבה!

הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"מ הסמל והרס"ר, את "המאהל" והשמירות, ההמתנה וה"שמועות", את הכוונות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עמם עם כל הזכרונות את ה"קיטבוק" הפק"ל והתד"ל, שקשינה מדים ודרגות, אפור-מגן, שש"בש, קסדה ואין-ספור חוויות... על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים, מריצת-לילה, ממסע ממטוח, מעשרות אימונים; אימון "יבש" ו"רטוב", אימון-הפרט, ואימון החטיבה; אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה; ביעד-מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר... אימון בנגב, בגליל או ברמה, אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים או עם הנדסה... מעבר שדות-מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות-קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור-קל, מימיה ורימונים, או עם חגור מלא, "חגור פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פאוצים" ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי; "עוזרי", "סטן" "צ"בי", "אפ-אן" ו"גליל", עם מגל"ד, ומק"כ, "בזוקה" ומא"ג, עם מדגמה... ועם כל שאר אמצעי-הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגאווה את ה"כומתה החומה"...

להיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסירת ב"עורב" בפלוגת-הקשר, פלוגת ההנדסה, או ב"מפקדה"; להיות ב"גולני" פרושו להיות חובש, אפסנאי, ש.ג. או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ר"... להיות בגולני פרושו לרוץ כמו מטורף, עם חגור-מלא וכובע פלדה, ב"יום ספורט", או במסע, ל"חברת החגור" ו/או ל"קבלת הכומתה"... להיות בגולני פרושו גם לעמוד דום "כמו חיל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה", במסדר-המפקד, ובמסדר יציאה; טקס החשבעה, וטקס קבלת הכומתה, טקס סיום קורס מכי"ם או קצינים, ומסדר-סיום של תקופת האימונים, וטקס זכרון שנתי לכל החללים... להיות ב"גולני" זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אימון ושיגרה"...

אימוני החטיבה בתחילת שנות ה-50

במגביל לאימונים היו עוסקים בלימודים

הדגל הירוק-צהוב: דגל חטיבת גולני

כשירו "החרמון של גולני" מזכיר המשורר חיים חפר את הנפת דגל החטיבה, הדגל הירוק-צהוב, לצד דגל הלאום ברגע השיא של שחרור מוצב החרמון, כדלקמן: "...עד אשר ראו מבעד לעיניים המכוסות דם, עד אשר ראו על המוצב את דגל ישראל ואת דגלם..." ואכן, לצד תג החטיבה, תג עץ הזית הירוק על רקע כתום, ולצד הכומתה החומה כצבע האדמה, מן הראוי להסביר את צבעי דגל החטיבה - הדגל הירוק-צהוב.

צבעי הירוק-צהוב נולדו כנראה בהשפעת הצבעים שרואים בדרך כלל חיילי גולני בשיגרת האימון והתעסוקה - "אימון קיץ" בצפון הארץ, במרחבי הגליל ורמת-הגולן הירוקים, "אימון חורף" בדרום הארץ, במרחבי מדבר-יהודה או הנגב הצהובים.

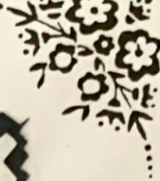

יש אומרים, כי הצבעים הללו של דגל חטיבת גולני נולדו עוד בימי תש"ח, בתקופת מלחמת העצמאות, כאשר חיילי החטיבה נלחמו תחילה (מפברואר 1948 עד אוקטובר 1948) במרחבי הגליל והעמקים הירוקים, וירדו אחר-כך (נובמבר 1948 עד אפריל 1949) אל זירות הקרב של הנגב המערבי והנגב הדרומי הצהובים. ובכל מקרה מלווים הצבעים הללו, צבעי הירוק-צהוב, את חיילי גולני כבר ארבעים ושתיים שנה, בקרב ובשיגרה.

שנות החמישים הראשונות (1951-1956)

במשך חמש השנים המפרידות בין קרבות תל-אל-מוטילה (מאי 1951) ובין קרבות מתחמי רפיח (נובמבר 1956) במסגרת מבצע "קדש" פיקדו על החטיבה שלושה מח"טים נוספים: אסף שמחוני ז"ל (1952-1953), יששכר שדמי יבדל"א (1954-1955) וחיים בן-דוד ז"ל (1955-1956). היו אלה המש שנים של אימונים קשים, פעילות מבצעית מוגבלת (גדוד "ברק" של החטיבה נטל חלק במבצע "הריגעש", פעולת גמול גדולה נגד המצרים באזור הסבחה וואדי סירם, בנובמבר 1955), קליטת כוח-אדם נוסף ואיכותי יותר, טיפוח המשמעת וגאווה-היחידה, ופעילות בלוח'ן-שוטף שגרתית, בדרך כלל בגבול הישראלי-סורי.

כאשר נאמנות, מסירות ואחוות-לוחמים שורה בתוכם...

חודשים ספורים קודם לכן הוצאה חטיבת "גבעתי" ממערך הכוחות הסדיר של צה"ל, אך הגדוד הראשון שלה, גדוד "הבוקעים הראשון" - שנטל חלק מכריע במבצע "יואב" במלחמת העצמאות, והבקיע את הדרך לנגב הנצור, ומכאן שמו - צורף לחטיבת גולני. בסתיו 1956 פיקד על הגדוד "החדש" בחטיבה, סא"ל מאיר פעיל (פילבסקי); מג"ד "ברק" חיח סא"ל שמואל אמיר, ומג"ד "גדעון" סא"ל שלמה אלטון ז"ל (לימים מח"ט גולני בשנים 1965-1966). ערב מבצע "קדש" בסוף חודש אוקטובר 1956, תוגברה חטיבת גולני בגדוד חי"ד מילואים, ונשלחה לקרב הגדול לכיבוש מתחם רפיח בציד הצפוני של חצי-האי סיני.

אני פוסעת חרש בשביליך
אני נוגעת בעשבי הזמן
אני לומדת את כל משעוליך
חונה ליד כל מעיין
אני הולכת במסע אליך
האדמה עיקשת וצרובה
אני לאט פורחת בין סלעיך
כמו איילה תועה בערבה

אני יודעת עוד רבה הדרך
אבל אלך בה עד יכלה כוחי
אתה לי ארץ אבודה לנצח
אך שורשיך כבר בתוך תוכי

תן לי זמן הושט לי יד
עוד נגלה ביחד את הארץ
אני יודעת עוד רבה הדרך
אך שורשיך כבר בתוך תוכי

אני מוצאת במסתרי החורש
פינות בן לא דרכה עוד אהבה
ובצילן אפול מוכת סחרחורת
הזאת הארץ הטובה?
אני יודעת, עד ימי יתמו
לא, לא אבואה עד עמקי לבך
אך מה יפה הדרך בה השארתי
את פסיעותי שלי על ארמתך

